

12

DE OMWENTELING

DAGBOEK

Woensdagnacht, 8 augustus 1984, 15:15 uur.

Heel fijne brief van Iris gehad uit Frankrijk. Zo nabij, zij. Op het punt dat we binnenkort fysiek gaan scheiden. Het schrijnt in mij, het naderende gemis aan uren samen bomen, glaasjes port, sjekkie's... Hoe wezenlijk dat is, merk je vaak pas later. Ook wel tijdens, maar als je het mist, dan duidelijker. Paradoxaal, zoals zoveel.

Vandaag kreeg ik kracht van Iris' woorden. Nadat ik vannacht voor het eerst sinds lang een afschuwelijke nachtmerrie had gehad. Daarin werd Sarah bedreigd door een enge man en moest ik haar verstoppen. Gevecht met een soort samoerai in allerlei kleren, lappen, doeken.

Toen hij, weer, op me afsprong voelde ik een dodelijke angst. Ineens realiseerde ik me: nu ga ik wakker worden. Ik ontwaakte, totaal bezweet. Bang, gekraak in huis. Werking van de muren.

Besef: niet voor de angst vluchten. In de droom gaan zitten. Hoe voelt de angst? Heel eng om te doen, weer die paniek. Na ongeveer een uur had ik mezelf enigszins onder controle. Alleen in dit grote huis. Ik wist dat niets of niemand me kon helpen. Dat ik geen god meer had om hulp te vragen. Die heb ik immers zelf verworpen. Dan ook niet in momenten van angst!

Een sterke besef. Ik deed het ook niet. Op Schier heb ik gevochten met de natuur, en de angst daarvoor. Is nu geweld aan de beurt? En moet ik leren, dat vertrouwen op je 'Innerlijk Zelf' het enige echte is? Dat niets in wezen goed of kwaad is? Dat het allemaal IS? Ook Frank en de hele rataplan? Alles? En dan komt het Licht? (De muziek wordt nu heel mooi. Een cassettebandje met Haydn van Iris.) Alles maakt niets uit? Alleen het ZIJN of NIET ZIJN? Iris had gelijk: ik moet dit alleen doen. Wat sta je toch dicht bij me! Hoeveel levens zijn wij samen eigenlijk al bezig geweest?

DE OVERSTEEK

Met een schok maakte het vliegtuig zich los van de grond om, in contrast met het harde rollende lawaai van daarvoor, nu bijna geluidloos het luchtruim binnen te zweven. De dopjes in mijn oren zorgden dat het zachte geronk van de motoren zich aangenaam vermengde met het gekabbel van de mensen om me heen.

Genietend nestelde ik me in het groenblauwe fluweel van de stoelbekleding. Door het raampje zag ik langzaam de kustlijn onder me vervagen. Even later doorboorde het toestel de dichte donkere oktoberlucht.

Een gevoel van vrede daalde op me neer bij het zien van de strakblauwe hemel boven het witte wattige wolkendek. Hier kon je het rumoer van het leven voor even achter je laten; dat leek plotseling allemaal nogal betrekkelijk.

Sinds mijn eerste bezoek aan Ierland, ruim twee jaar geleden, had ik negen keer de oversteek gemaakt. Nu zou ik me dan misschien daadwerkelijk in mijn dierbaar Eire gaan vestigen.

Datum: 05 oktober 2002, 23:52 uur.

Van: jerpoincamphill
Aan: friends and family
Onderwerp: Life in Eire

Lieve allemaal,

Ik ga een tweede poging doen om mijn start alhier te verslaan. De eerste is weer eens de ether ingevlogen. Om een uur of een zaten Anna en ik afgelopen dinsdag op een zonnig Schipholterras te lunchen, waarbij ik mijn laatste sjekkie rookte. Tenminste, dat hopen we. (Inmiddels, vijf dagen verder, rook ik nog steeds niet.)

Wat was ik blij dat Anna er was! Dat afscheid zal ik nooit vergeten. Ze prees mijn moed om, gezien mijn grote angst voor veranderingen, deze sprong in het onbekende toch te wagen. En vooral het feit dat ik al mijn schepen achter me heb verbrand - ik sta zelfs niet meer als inwoner van Nederland bij de burgerlijke stand ingeschreven!

In het vliegtuig voelde ik me goed. Terug kon niet meer. Nu moest ik dus wel mee leren stromen met wat er allemaal op mijn pad zou blijken te gaan komen.

Anna had me een prachtig geïllustreerde envelop overhandigd met daarin wenskaarten van haar en de meiden. Ik zou die tijdens de koffie (plus zalig Iers boterkoekje) in het vliegtuig openmaken. Ze waren zeer ontroerend en bemoedigend.

Als laatste stukje Nederland meende ik mijn geliefde Vlieland in de verte te zien liggen! Volgens de Ierse piloot, bij wie ik daar later naar informeerde, kon dat helemaal niet. Nou ja, ik had genoeg aan de gedachte.

Op *Dublin-airport* vond ik al snel de bus naar *Waterford*. Ik vroeg een ontspannen wachtende chauffeur hoe laat we ongeveer in *Thomastown* zouden arriveren. Tja, dat hing er van af, antwoordde hij grijnzend. En meteen was ik weer helemaal in Ierland. Waar hing dat dan van af? Van de *traffic*, het verkeer. Dat was nogal druk, vermoedde hij zo. Maar gezien de pretlichtjes in zijn ogen leek hem dat totaal niet te kunnen deren.

Ik nestelde me op de achterste bank - mijn favoriete plekje in de Ierse bussen, want bij de nooduitgang, dus veel ruimte - en genoot van de reis. Prachtige landschappen, sferen en luchten. Echt Iers. Zo, zó mooi! Bomen, struiken, ruigstenen muurtjes, heldere, klatende watervallen naast oeroude boogbruggen, heuvels, in de verte bergen en groen, groen, groen, heel veel soorten groen. Ierland wordt niet voor niets *the green emerald* genoemd!